

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2033/2019
04.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божидара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ББ и ВВ, ради накнаде за сменски рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3165/2018 од 11.03.2019. године, у седници већа одржаној 04.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3165/2018 од 11.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3165/2018 од 11.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 107/18 од 03.07.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је проширење тужбе на новотуженог ВВ. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па су обавезани тужени ББ и ВВ, да тужили на име разлике исплаћене и припадајуће зараде по основу сменског рада за период од децембра 2011. закључно са јуном 2014. године исплате појединачне наведене месечне износе са припадајућом каматом и даном доспелости ближе означеним у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је део прецизираног тужбеног захтева тужиле којим је тражила да се обавезе тужени ВВ, да солидарно са туженим ББ у односу на коју је донета правноснажна извршна пресуда П1 10/15 од 26.09.2017. године у овој правној ствари исплати тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде зараде за сменски рад за новембар 2011. године износ од 5.783,74 динара, са законском затезном каматом од 05.11.2011. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ВВ да солидарно са туженим ББ у односу на којег је донета правноснажна извршна пресуда П1 10/15 од 26.09.2017. године у овој правној ствари исплате на име трошкова поступка тужили износ од 121.542,84 динара, као и трошкове које је тужилац имао у поновном поступку и то за приступ на два рочишта у износу од по 7.500,00 динара које је

обавезан да накнади тужени ВВ, укупно 136.542,84 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде, па до коначне исплате, у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3165/2018 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог ВВ и укинута је пресуда Основног суда у Панчеву П1 107/18 од 03.07.2018. године и није дозвољено проширење тужбе у односу на првотуженог ВВ. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да првотуженом ВВ, накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 26.486,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом из члана 407. став 1. тачка 3. и члана 374. став 1. ЗПП, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Према чињеничном стању из списка предмета произилази да је тужиле поднела тужбу против првотужене ББ дана 14.01.2015. године. Поднеском од 09.10.2015. године тужиле је проширила тужбу и на друготуженог ВВ. Првостепени суд је сматрао да се не ради о преиначењу тужбе већ о проширењу исте па је на рочишту од 22.06.2017. године дозволио проширење тужбе и након тога усвојио тужбени захтев у односу на оба тужена. Другостепени суд је одлучујући о жалби укинуо пресуду основног суда и одлучио да се не дозволи проширење тужбе у односу на новотуженог ВВ, налазећи да се не може прихватити став првостепеног суда да поднесак тужиле којим је као туженог означила ВВ не представља поднесак којим се проширује тужба већ да је то поднесак којим се уређује тужба у складу са статусном променом туженог у току парнице, с позивом на правила из члана 505. став 2. Закона о привредним друштвима и правима из чл. 148, 149. и 452. Закона о облигационим односима, те да су оба тужена солидарно одговорна за тражену исплату, налазећи да је првостепени суд погрешно применио правила из члана 205. став 2. Закона о парничном поступку и тиме учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП. При томе, Апелациони суд налази да се статусном променом издвајањем уз оснивање друштва дељеник ББ није престао да постоји па новоосновано друштво ВВ није универзални правни сукцесори првобитно туженог ББ. С друге стране према члану 205. став 2. ЗПП предвиђено је да до закључења расправе тужба може бити проширена на новотуженог само са његовим пристанком. Како се новотужени противио проширењу тужбе то је првостепени суд погрешно када је дозволио проширење тужбе мимо назначених прописа и на новотуженог, па је у складу са тим и донео решење које се оспорава ревизијом.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Чињеница да се тужилца позива и на одлуке Врховног касационог суда и то у предметима Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године, Рев2 2614/2016 од 08.12.2017. године није од значаја јер је у тим одлукама Врховни касациони суд изразио став везано за солидарну одговорност тужених при чему се није разматрало питање везано за околност проширења тужбе на новог туженог. Стога се не може сматрати да је у назначеним одлукама одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде, поднета је 14.01.2015. године, а побијана вредност правноснажне пресуде је 172.142,88 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић